

Örülj neki

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 11. szám, 2019. március 14.

Először mindketten azt hittük, bepisiltem. Úszott alattunk az ágy. De aztán jött a fájdalom, és akkor már tudtam. Bernát nem akarta elhinni. Nem is volt hajlandó készülődni, kiült az ágy szélére, és duzzogott. Hogy nem vagyok normális, ilyen egyszerűen nincs. Ha meg bírtam volna szólalni, védekezem, de csak feküdtem összegörnyedve.

Mióta csak az eszemet tudom, kövér vagyok. Nem telt, molett vagy duci, hanem dagadt. Egy zsírdisznó. Szétfolyik a testem. Nem látszanak a melleim, azt se tudom, mekkorák lennének, ha nem hullámozna körülöttük a háj. Nem tudom, milyen formája van az arcomnak. Ez az én arcom, nem ismerek másmit.

Addig a reggelig sose gondolkoztam rajta, miért van mellettem Bernát. A középiskola első évében jöttünk össze, tizenhárom éve együtt vagyunk, nekem így természetes. Persze mindig kaptam döbbent pillantásokat, de arra már nem figyeltem, mit sutognak a hátunk mögött. Úgy tekintettem Bernátra, mint a jutalmamra. Ezt kapom cserébe ezért a gusztustalan testemért. Hogy valaki - rejtély, miért - szereti.